

εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ ἡθικοῦ κόσμου, καὶ ἂν, συνασπισθέντα τοῦ φθόνου καὶ τῶν συγχρόνων παθῶν τὰ μελανά νέφη, σκιάσωσι πρὸς ὥραν αὐτὸν, διαλύονται ὅμως μετ' ὀλίγον τὰ νέφη ταῦτα ἀπέναντι τῶν περιλαμπῶν ἀκτίνων αὐτοῦ καὶ ὁ ἥλιος τῆς μεγαλοφυΐας λαμπρὸς ἐπιφαίνεται ἐπὶ τοῦ νοητικοῦ στενωπότητος. Ἡ ἀγωγμοσύνη, ἡ ἀναισθησία, ὁ καταδιωγμὸς γίνονται τότε μνημεῖα τῆς ἀτιμίας τῶν διωκτῶν καὶ στέφανος τοῦ μαρτυρίου τῶν καταδιωχθέντων. Βασανίζουσι τὸ σῶμα, τὴν ὕλην, δεν φθάνουσιν ὅμως νὰ πνίξωσι τὸν σπινθῆρα τῆς ἀθανάτου ψυχῆς! Ἰδέτε τὸν Δάντην, τὸν Τορκουάτον, τὸν Κολόμβον, τὸν Γαλιλαῖον, ἰδέτε ὅσους ἄλλους διέδθησαν τὸν κόσμον τοῦτον καταρασθέντες τὸ ἴδιον αὐτῶν μεγαλεῖον, καὶ στρέψατε τότε τὸ βλέμμα ὑμῶν πρὸς τὸν Μίλτων.

Σύγχρονος τοῦ Κρόμβελ, ὁ Μίλτων ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ τῷ 1608. Εἰς μικρὰν ἡδὴ ἡλικίαν ὦν ἐστάλη εἰς τὴν δημόσιον σχολὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ τὰς σπουδὰς του ἐτελειοποίησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Καμβρίγης, προοριζόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀφῆσας δὲ τὴν Καμβρίγην ἀπεσῶρθη εἰς οἰκογενειακόν τι κτῆμα αὐτοῦ, ἐνθα διέμενε ἕτη πέντε, ἀνεκδότως σπουδάζων τοὺς μεγαλειτέρους τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφεῖς, ἰδίως δὲ τοὺς ἱστορικοὺς, καὶ ἐκεῖ ἔγραψε τὰ πρῶτα αὐτοῦ πονήματα, τὸν Ἀρκάδα τοῦ δηλονότι, τὴν Μιρκησίαν τοῦ Κόμου καὶ τὸν Δικίδαν, ἐν ᾧ θρηνεῖ τὸν θάνατον τοῦ φίλου τοῦ Ἐδουάρδου Κίγκ. Καταλιπὼν δὲ τῷ 1638 τὴν γενέθλιον γῆν, περιηγήθη τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ κατὰ τὰ δύο ταῦτα μέρη ἐσχέτισθη μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς ἐποχῆς σοφῶν. Ἀλλ' ἐνῷ ἐξ Ἰταλίας ἐσκόπει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν κλασικὴν ταύτην γῆν τῆς θρησκείας καὶ τῆς σοφίας τῆς ἀρχαιότητος, ἀνεκάλεσαν αὐτὸν εἰς Ἀγγλίαν, αἱ ἀναφεύσαι μετὰ τὸ Κόνοβουλίον καὶ Καρόλου τοῦ Α'. ἔριδες καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ τῆς πατρίδος του σπαραγμοί. Τὰ πονήματα αὐτοῦ ἅπερ ἐξέδοτο κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ταύτην ἀποπνέουσι τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ πολυμάθειαν ἣν ἀπέκτησε.

Ἀλλ' ὑπάρχει ἐποχὴ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἣν πᾶς ἄλλος ὥσως ἤθελε θεωρήσει ὡς ἐποχὴν ἀγωνίας, ἀλλ' ἥτις ἐγένετο δι' αὐτὸν ἐποχὴ δόξης καὶ ἀπαθανάτισεως. — Πτωχὸς, τυφλὸς, ἀσθενὴς, καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἀγριότητος τῶν ἐχθρῶν του, ἀπολέσας πᾶσαν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἐλπίδα, ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὁ Μίλτων κατεγίνετο νὰ δοξάσῃ τὴν τόσον ἀδίκως καταδιώξασαν αὐτὸν πατρίδα. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρισκόμενος, τίς ἤθελε πιστεύσει ὅτι ἐτήρει οὕτως εἰσέτι λαμπρὸν τὸ θεῖον τῆς διανοίας πῦρ, ὥς νὰ φέρῃ εἰς ἄξιον πέρας ποιήσιν, ἥτις φαίνεται προκαλοῦσα, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἀκμαιοτέραν τῆς σφαδάζουσας νεότητος φαντασίαν; Ὁ Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος τοῦ Μίλτωνος ἐπεραιώθη τῷ 1665 ἢ κατ' ἄλλους τῷ 69 καὶ ἤρξατο, καθ' ὃ λέγεται, ἐγγέα περίπου ἕτη πρότερον.

Τρία ἔτη μετὰ τὴν πρώτην ἐκδοσιν τοῦ Ἀπολεσθέντος Παραδείσου, ἐξέδωκε τὸν Ἀνακτηθέντα Παράδεισον, ποίημα πολλῶ τοῦ πρώτου ὑποδεές. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἔργων ὅσα ἀκολούθως ἐξέδωκε, διακρίνεται ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας, ἀναδεικνύουσα αὐτὸν συγγραφεὰ δινότατον.

Ἀπέθανε δὲ ὁ Μίλτων τῇ 10 Νοεμβρίου 1674, ἡμέραν, καθ' ἣν, ὡς λέγει ὁ Σιτωβριάνδος, ὁ Θεὸς ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ὁμιλῶν τῷ ποιητῇ, ἦλθε καὶ ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν οὐρανίαν. Ἐδὲμ μετὰ τῶν Ἀγγέλων μεθ' ὧν εἶχε ζήσει καὶ ὧν ἐγνώριζε τὸ ὄνομα, τὸ καθῆκον καὶ τὴν καλλονήν.

Ὁ Μίλτων ἦν μεσαίου ἀναστήματος, καλὸς τὴν ὄψιν, καὶ εὐγενὴς τὴν συμπεριφορὰν· ἐγκρατὴς κατὰ πάντα, εὐκρινὴς φίλος, καὶ ἐραστὴς τῆς μουσικῆς, εἰς ἣν ἦτον ἐπιδεξιότατος. Καρτερικῶς καὶ γενναίως ἐπάλασε κατὰ τῶν δυστυχιῶν καὶ οὐδὲν ποτε πρὸς χρηματισμὸν διεπράξατο. Ἦτο μὲν εὐερέθιστος, ἀλλὰ πάραυτα σχεδὸν κατέπαυσεν ἡ ὀργὴ του καὶ ἐπανήρχετο ἡ συνήθης γλυκύτης τῶν τρόπων του. Πολλῶν γλωσσῶν ἦν ἐγκρατὴς καὶ ἰδίως οἰκειῶς εἶχε πρὸς τὴν Λατινικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Ἑβραϊκὴν, τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἰσπανικὴν. Εἶχεν ἀκατάβλητον καρτερίαν καὶ τῷ ἐφαίνετο, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν, ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ φωτός του τοῦ ἐνίσχυσε τὴν διάνοιαν. Προσφιλεστάτη δὲ αὐτοῦ ἀνάγνωσις ἦν ἡ τοῦ Ὁμήρου καὶ τῆς Γραφῆς, καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων ἀκωνέων ἀποθηκῶν τῆς ποιήσεως ἐνεπνέετο ὁ μεγαλοφυέστερος ποιητὴς, ἐφ' ᾧ δύναται νὰ καυχῇ ἡ Ἀγγλία.

Γ. ***

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΑ (*).

Α.

Ἐφυγες, ἀλλὰ ματαίως.
Ὅσῳ πλέον σὲ στεροῦμαι,
Τόσῳ μᾶλλον σὲ ποθῶ.
Σὲ ἀναπολῶ ἡδέως,
Μόνον σὲ διανοοῦμαι
Κ' ὡς σκιά σ' ἀκολουθῶ.

Καὶ τὰς ὄψεις ὅπου ρίπτω,
Εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου
Ἦ καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

(*) Τὰ ἀσμάτια ταῦτα ἐποιήθησαν ἵνα το-
νιθῶσιν ἦτο δ' εὐχῆς ἔργον ἂν εἴχομεν καὶ μου-
σικοὺς ὥστε νὰ πλουτίσωσι καὶ δι' ἡχων πρω-
τοτύπων τὴν εἰσέτι ἀμόρφωτον ἐθνικὴν ἡμῶν μου-
σικὴν.

Πανταχοῦ ἀνακαλύπτω
Τῆς ἐρατεινῆς μορφῆς σου
Ἰνδαλμα τὸ ποθεινόν.

Εἰς τὰς ἀκοάς μου μένει
Ἔναυλος ἡ ἀρμονία

Τῆς γλυκείας σου φωνῆς.
Τῶν βλεμμάτων σου μ' εὐφραίνει
Ἡ ἀνέκφραστο; μαγεία

Καὶ πληροῦμαι ἡδονῆς.

ὑπὸ τῆς Κ. Ε. Σ.

Β.

Ἄνευ ἐμοῦ ὁ βίος

Εἰπέ μοι ἂν σ' εὐφραίνῃ,

Ἡ ἄχαρις καὶ κρύος

Καὶ θεελώδης βαίνει
Μὲ μόνας ἀστραπάς;

Ἄς ἤμην αὖρας πτέρυξ
Πνοὴν νὰ σὲ κομίζω
Καὶ σοῦ πετώσα πέριξ
Τὶ πράττεις νὰ γνωρίζω
Καὶ ἂν μὲ ἀγαπᾷς.

Ἐμὲ ἂν ἐρωτήσης; —
Δὲν ζῶ, ἂν καὶ κινουῦμαι,
Καὶ μαύρη εἶν ἡ φύσις
Ἀφότου σὲ στεροῦμαι
Ἀφότου σιωπᾶς.

ὑπὸ τῆς αὐτῆς.

ΘΗΡΙΟΜΑΧΙΑ.

Σκηναί, οἷαν ἡ παροῦσα εἰκονογραφία παριστᾷ, συχνόταται ἀπαντῶνται κατὰ τὰ ἀρκτικά καὶ ὀλιγάνθρωπα μέρη, ἐνθα τὰ σαρκοβόρα θηρία ἀγεληδὸν διαιτῶνται. Εἰς τὰς ἀκατοικήτους ἐκτάσεις τῆς Ῥωσσίας, οἱ λύκοι κατέχουσι τὴν θέσιν τῶν ἀλλαχοῦ ληστῶν· εἰς τὰς ἀποκέντρους ὁδοὺς ὁ ὀδοιπόρος εὐρίσκεται πολλάκις ἀπέναντι λυσσώδους τοιοῦτου ἀνταγωνιστοῦ εἰς ὃν σπανιώτατα μένει ἡ νίκη.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεως αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ λόγου καταβάλλει συνήθως τὸ ἄλογον καὶ φύσει πολὺ ἰσχυρότερον αὐτοῦ θηρίον· τούτο ἠθέλησε νὰ περαστήσῃ ὁ χαράξας τὴν εἰκόνα ταύτην καλλιτέχνης καὶ θαυμασίως ἐπέτυχεν· τῷ ὄντι ἡ εὐτολμία, ἡ ψυχικὴ ἰσχὺς ἐπιφαίνεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνῶ τὸ θηρίον τετυφλωμένον ἐκ τῆς μανίας